

ตอนที่ ๓๑

บนเรือโจรสลัด

เรือยังคงแล่นต่อไปช้าๆ ท่ามกลางอากาศ
หนาวเย็น และทัศนวิสัยแย่มากๆ เหมือนเดิม

“พี่สมุทร ตอนนี้เราอยู่ที่ไหน?”

สุคตสาร กราม แต่ไม่มีคำตอบ และไม่มีใคร
กล้าตอบ ดังซี่ มือถือกล้องส่องออกไปข้างหน้า
กำลังเฟื่องส่องดูอะไรบางอย่าง เมื่อมองด้วยตา
เปล่า จากกาบเรือข้างขวาเฉียงไปด้านหน้า สิ่ง
ปรากฏอยู่เบื้องหน้าไกลๆ ดูเหมือนว่ามันจอดอยู่
นิ่งๆ กลางทะเล สูงทะมึน เรือของพวกเขาเด็กๆ
กำลังแล่นเข้าไปหามัน

มันหมอกค่อยๆ จางหายไป ปรากฏเรือ
ดำเกายโบราณ ที่พวกเขาไม่เคยเห็นมาก่อน ขนาด
ของมัน ใหญ่ราวกับยักษ์ โผล่หัวขึ้นมาจากกลาง
ทะเล ดำทะมึนดูน่าสะพรึงกลัว เมื่อเปรียบเทียบ
ขนาดกันแล้ว เรือดำเกายนต์ของพวกเขา
กลายเป็นเรือแคระไปทันที

เมื่อเข้าไปใกล้ในระยะที่กล้องส่องเห็นชัดเจน
ตั้งชู้รู้แล้วว่า พวกเขากำลัง เดินหน้าเข้าไปหาเรือ
ปีศาจมรณะ จึงตะโกนสั่ง

“เรือพวกโจรสลัด ทุกคนประจำตำแหน่ง ไป
ซ้ายเก้ายิบองศา ไป ไป ไป!”

ความโกลาหล เข้ามาครอบงำอีกครั้ง แต่
คราวนี้ไม่นานเหมือนเมื่อครั้งก่อน เพชรกับบ่าว
หลา ลดใบเรือลงจนสุด เพื่อไม่ให้ต้านแรงลม สุก
สาครลงโปสเตอร์ทเคื่อง สองสามครั้งก็ติด และรอ
ฟังคำสั่ง เอื้อย กับ โสนน้อย ระวังภัยอยู่ด้านหลัง
ของ ตั้งชู้และรอฟังคำสั่ง

เสียงเครื่องยนต์ คงดังไปถึงเรือปีศาจนั้น เมื่อ
เรือดำกายนต์ เบนหัวไปได้ครึ่งทาง เรือดำกาย
ยักษ์เริ่มเคลื่อนไหวย นาที่ระทึกเช่นนี้ พวกเด็ก ๆ
จะซ้ารืออีกไม่ได้แล้ว ทุกคนเร่งมือสุดกำลัง โดย
ไม่หันไปมองข้างหลัง แต่เสียง ฮึย! ๆ ของกลุ่มคน
ไล่ตามมา ก็อดหันไปมองไม่ได้ และมันก็เป็นไป
ตามที่คาด เรือขนาดเล็ก เล็กกว่าเรือของพวกเขา
เด็ก ๆ ครั้งหนึ่ง กำลังแล่นตามมาห่าง ๆ

ตั้งชู้ ใช้กล้องส่องดู มันไม่ได้มาดำเดี่ยว

“ทำไงดี มันมากันเกือบ ๑๐ ลำ”

“เราจะสู้กับมัน สังข์ว่าไง” สินสมุทร ขอ
ความเห็น สังข์ พยักหน้า

“ทุกคน ประจำที่ เตรียมพร้อม”

สังข์ บรรจุกะระสุนเข้าวังเพลิง สินสมุทรบังคับ
หัวเรือเข้าหาศัตรู ประคองเรือให้อยู่กับที่ เคี้ยว
และ โสन्न้อย เตรียมหน้าไม้ และลูกดอก สุก
สาครขึ้นมาช่วยอีกแรง ส่วนเพชรกับบ่าวหลา
คอยช่วยเหลืออยู่ข้างๆ ขอให้สังข์มา ยินดีปฏิบัติ
ตาม

เรือดำแรกของศัตรู ยิงลูกดอกจำนวนหนึ่งเข้า
หาเป้าหมาย พวกเด็กๆ หลบเข้าที่กำบัง เมื่อได้
ระยะ สังข์ เหนียวไกปืน ยิงใส่พวกมันไปชุดหนึ่ง
๒๐ นัด เรือของศัตรูหยุดอยู่กับที่ อีกสองลำโผล่
มาอีก สังข์ ก็ยิงใส่อีกชุด มันเงยบหายไป นาที่
ระทึกใจ ผ่านไป สังข์ สองกลองคู่ไปรอบๆ

“พวกมัน พากันหนีไปที่เรือใหญ่แล้ว” สังข์
บอกเพื่อนๆ

“ทำไงต่อดีล่ะ?” เคี้ยวขอความเห็น

ยังไม่ทันจะมีคำสั่งใดๆ ออกมาจากต้นหนเรือ
พวกเด็กๆ มองเห็นแสงสว่างวาบ เหมือนพลุถูก
จุดที่เรือดำเกายักษ์ มันแวบที่นั่น แต่มันพาดูก

กระสุนดินดำมาหล่น ตู๋ม! ที่ข้างกาบขวาของเรือ
ของพวกเขาเต็กๆ

“พวกมันลู่ปืนของเราไม่ได้ มันยิงปืนใหญ่ตบ
โตะมาแล้ว” ลินสมุทร วิเคราะห์ได้เข้าเป้า “แต่ก็แค่
กระสุนดินดำ ถ้าไม่โดนเรือเราก็ไม่เป็นไร”

ตู๋ม!

คราวนี้ลงข้างซ้าย ลินสมุทรตัดสินใจถอย
บังคับหัวเรือเบนห่างออกไปจากที่นั่น เพื่อหนีไปให้
พ้นระยะกระสุนปืนใหญ่ ของพวกโจรสลัด แต่เรือ
ลำแม่ของพวกเขา เคลื่อนเข้ามาใกล้เกินไป การ
หนีคราวนี้ เหมือนหนีเสือปะจระเข้

“คุณนั่น!” สูดสาคร ชี้ไปที่ด้านหลังของเรือ

มันคือบริเวณที่มีน้ำทะเลหมุ่นวน ถ้ามีสิ่งหนึ่ง
สิ่งใดหลุดเข้าไปใกล้ศูนย์กลาง ก็คงถูกดูดลงไป
อย่างแน่นอน และมันมีขนาดใหญ่มากเสียด้วย
คาดว่าเรือของพวกเขา ไม่อาจรอดพ้นจากแรง
ดูดของมันไปได้ ลินสมุทรเร่งเครื่องยนต์เพื่อพาเรือ
ไปให้ห่างรัศมีดึงดูดของมัน ขณะยึดกับแรงดูดของ
น้ำวน กระสุนปืนใหญ่ของพวกเขาโจรสลัด ก็ระดมยิง
เข้ามา โชคดีที่ไม่โดนเป้า ลังซ์ วิเคราะห์วิถีกระสุน
มันเหมือนมีเจตนาบางอย่าง ที่จะยังไม่ให้ถูกเรือ

ความดังเด ความวิตกกังวล ครอบงำไปทั่ว เรือใหญ่ของพวกเขาโจรสลัดก็โกล้งเข้ามาทุกขณะ

สังข์ ตัดสินใจบรรจุกระสุนเข้ารังเพลิง ยิงใส่เรือใหญ่อีกสองสามชุด บัง! บัง! บัง! ... แต่ไม่ได้ผล เรือโคลงเคลงไปมา ตามแรงหมุนของน้ำวนฐานยังไม่มั่นคง กระสุนพลาดเป้าไปหมด

“สังข์ หยุดยิง ประหยัดกระสุนไว้” ลินสมุทรสั่ง

ช่วงเวลาที่แห่งความเป็นความตาย มีวัตตูลิ่งหนึ่ง คล้ายหัวสมอเรือ แต่เล็กกว่ามาก ถูกยิงมาจากเรือใหญ่ มาตกที่ข้างกาบเรือ และก็มีอีก ๓ อัน ถูกยิงไล่หลังตามมา หัวสมอถูกตึงครูดไปติดกับกาบเรือ เรือของพวกเขาเต็กๆ ถูกตึงออกมา จนพันแรงคูดของน้ำวน พร้อมกับ เหล่าสมุนโจรสลัดมันมาจากไหนไม่รู้ กรูกันขึ้นมาบนเรือยนต์ของพวกเขา เต็กๆ คิดจะต่อสู้อยู่ แต่พิจารณาดูแล้วไม่น่าจะสู้ไหว เพราะแต่ละคนร่างสูงใหญ่ราวกับยักษ์ ลินสมุทร ที่ว่าตัวโตกว่าเพื่อน ก็สูงเลยเอวของพวกเขา มันไปนึกเดียว ลินสมุทรขยับตา ส่งสัญญาณให้เพื่อนๆ วางอาวุธยอมแพ้

๗) ชีวิตบนเรือดำเกายนต์ โดว์ คาบแห่งท้องทะเล ก็ถูกนำตัวขึ้นไป บนเรือของพวกโจรสลัด ถูกมัดมือไขว่หลัง นำไปนั่งรวมกัน ที่บริเวณกลางลำเรือ สมุนโจรคนหนึ่ง แยกถุงใส่สัมภาระติดตัวของเชลย ซึ่งใส่รวมกันไว้ในถุงเดียว โยนโครมลงไป ช้างๆ กลุ่มเชลย ท่ามกลางสายตาเหล่าโจรสลัด ที่รุมล้อมจับจองมาที่เชลย เหมือนเป็นของประหลาดสำหรับพวกมัน บางคนหัวเราะชอบใจเสียงดังลั่น พวกเด็กๆ ดูแล้วไม่เห็นจะขำตรงไหนเลย

มันช่างเป็นเรือดำเกาโบราณ ที่มีขนาดใหญ่โตจริงๆ มีเสากระโดงเรือ ๕ ต้น ตัวเรือแบ่งออกเป็น ๓ ชั้น ชั้นที่พวกเด็กๆ ถูกจับมา เป็นชั้นบนสุด มันช่างน่าอัศจรรย์ ที่ยังมีเรือพวกนี้ แล่นอยู่ในทะเลอีกทีนี้ แล้วโจรพวกนี้มันคนยุคไหนกัน ยังใช้ปืนลูกกระสุนดินดำอยู่เลย ลังเกตด้วยสายตาคร่าวๆ เท่าที่เห็น พวกสมุนโจร มีประมาณ ๑๐๐ คน

“แล้วหัวหน้ามัน คนไหนล่ะ” ลังซ์ คิดในใจ

ไม่นาน ก็มีโจรผู้หนึ่ง หน้าตาหี้ยมเกรียมกว่าทุกคน สวมหมวกปีกสีน้ำตาลดำ หนวดใต้จมูก ถูกตกแต่งอย่างดี ปลายทั้งสองข้างแหลมเปียบ

คิดว่าตาข้างซ้าย น่าจะถูกปิดไว้ด้วยแผ่นหนังสัตว์ เหมือนหัวหน้าโจรสลัดทั่วไป หรือไม่ก็มีมือข้างหนึ่งเป็นตะขอ หรือมีขาจริงข้างเดียว อีกข้างเป็นขาปลอม อะไรทำนองนั้น แต่ไม่ใช่ เขาเป็นคนที่สมบูรณ์ทุกอย่าง

เขายืนพูดด้วยภาษาของพวกเขา ที่พวกเขาฟังไม่รู้เรื่อง ทุกครั้งที่เขาหยุดพูด ก็จะมีเสียงเฮ และหัวเราะดังขึ้น เป็นระยะ เขาชี้ไปที่เซลย แล้วก็ชี้ไปที่เรือดำเกายนต์ที่ปล้นมาได้ ก็ยิ่งสร้างอารมณ์ขันให้กับพวกมันมากขึ้น จนการปราศรัย พวกถูกสมุนโจรก็เข้าประจำที่ เพื่อออกเดินเรือต่อไป

เซลยทั้ง ๗ คน ถูกนำไปขังไว้ในชั้นล่างของเรือ ลังซ์ ลินสมุทร ลังเกตเห็นว่า เรือดำเกายนต์ของพวกเขา ถูกลากพ่วงไว้ที่ท้ายเรือดำเกายนต์ใหญ่ทุกอย่างดูเป็นปกติ เรือไม่ได้เสียหายอะไร

“มันคงอยากได้เรือ มากกว่า นิน่าละ มันถึงยังไม่ให้ถูกเรือของเรา” ลังซ์ บอกเพื่อนๆ

เด็กๆ และเพชรกับบ่าวหลา ถูกพาลงมาที่ชั้นล่างสุดของดำเกายนต์ พวกเขาถูกผลักเข้าไปนั่งออรวมกัน ในห้องกรงเล็กๆ ห้องหนึ่ง แล้วลงกลอนประตูปิดใส่กุญแจไว้

“มันจะพาพวกเราไปไหนกัน?” โสณน้อย ถาม

“ไม่รู้” สังก์ คอบ

“พวกเราถูกโจรสลัดจับตัวไป แล้วจะตามหาแม่เจอได้ยังไง” เค็อย เป็นกังวล

“แต่เราว่า คุณพวกมันไปก่อน ถ้าสบโอกาส เรายังพอมีทางขโมยเรือของเราคืน” ลินสมุทร ออกความเห็น

“แต่อาวุธของเรา ถูกพวกมันยึดเอาไปหมดแล้ว” โสณน้อย บ่นแบบหมดหนทาง

สักครู่ มีสมุนโจรผู้หนึ่งเปิดประตูเข้ามา แล้วถามพวกเด็ก ๆ พร้อมกับทำมือเหมื่อนมีความหมายว่าใครพอจะขึ้นไปข้างบนได้บ้าง ลินสมุทรกับสังข์อาสา มันจึงคุมตัวเด็กทั้งสองขึ้นไปข้างบน

คบเพลิงถูกจุดขึ้น จนสว่างไปทั่วบริเวณ พวกสมุนโจรราว ๓๐ คน นั่งล้อมสิ่งหนึ่งที่อยู่ตรงกลาง สังก์กับลินสมุทร สบตากัน แล้วเดินเข้าไปใกล้อีกนิด มันคือปืนประจำเรือของพวกเขา มันถูกถือ และขนขึ้นมาจากข้างบน พร้อมเครื่องกระสุนซึ่งก็มีอยู่หีบเดียว พวกมันคงไม่รู้ว่า ปืนนั้นมันมีคุณภาพแค่ไหน แม้จะรู้ แต่พวกมันอาจไม่รู้วิธีใช้

ก็ได้ นับว่ามันอันตรายไม่น้อย ถ้าเกิดบังเอิญไป
ปลดปล่อยห้ามยิง แล้ววกตโกป็น มีหวังได้มีคนตาย
กันแน่สินนี้

หัวหน้าโจร ทำมือเชิญชวน ให้เข้าไปใกล้ๆ
เขาไม่กลัวเลยว่า เซลยอาจจะหนีไปได้ เขาคิดถูก
แล้วละ พวกเด็กๆ คงไม่คิดหนีตอนนี้หรอก
เพราะถึงยังไงก็หนีไม่รอดอยู่แล้ว สังกัดกับสิน
สมุทร เข้าไปใกล้ๆ ลูกสมุนที่นั่งขวางทางอยู่ ต่าง
ก็หลีกทางให้ เพราะเป็นคำสั่งของหัวหน้ามัน

สังข์ เตาคำถามของหัวหน้าโจรได้ไม่ยาก เขา
อยากจะให้ลองใช้ปืนนั้นดู สังข์สังเกตเห็นว่าลูก
กระสุนยังอยู่ในรังเพลิง พร้อมจะปล่อยกระสุน
ออกไปได้ทุกเมื่อ นี่ช่างโชคดีเหลือเกิน ที่พวกโจร
ไม่ไปโดนโกป็นในระหว่างเรือถอนและยกมาที่บน
เรือนี้

เด็กทั้งสอง เผลอหน้ากับหัวหน้าโจรสลัด
แบบประชิดตัวแบบนี้ สินสมุทรคิดว่า สังข์คงจะไม่
ฉวยโอกาสยิงเรือพวกโจรเป็นแน่ เพราะแค่ถนัดโก
ป็นใส่หัวหน้าโจร ก็ไม่เชื่อว่าจะไม่มีโอกาส สังข์
สบตาเพื่อนเหมือนเข้าใจ หากทำอะไรบุ่มบ่ามใจ

ร้อนตอนนี้ อาจพลาดตายกันหมด เพราะพวกโจรมีจำนวนมากกว่า ทั้งเข็มทั้งโหด

หัวหน้าโจรมองสังข์ พร้อมกับชี้ไปที่ปืน สังข์เข้าใจดีว่า เขาอยากใช้ปืนนั้นเป็น สังข์คิดอะไรขึ้นมาอีกข้อหนึ่ง โจรพวกนี้ก็ไม่ได้ทำร้ายอะไรพวกเขา ลู้อาศัยไปกับเรือโจรสลัด อาจจะได้ขึ้นเกาะใดเกาะหนึ่ง ซึ่งยังพอมีโอกาสรอดได้มากกว่า อีกอย่าง โจรกลุ่มนี้ น่าจะมีจำนวนมากกว่าโจรกลุ่มอื่น อย่างน้อยพวกเขาอาจช่วยป้องกันภัยจากโจรกลุ่มอื่นได้อีกด้วย ลู่มิตรไว้จะดีกว่า

สังข์ปลดลูกกระสุนออกจากวังเพลิงก่อน แล้วจึงชี้บอกให้นำไปติดตั้งที่มั่นคงกว่านี้ก่อน หัวหน้าโจรก็เข้าใจ สั่งให้สมุนโจร ทำตามคำสั่งบอก นำปืนพร้อมขาตั้งไปวางบนแท่นบัญชาการ ตีตะปูยึดขาไว้ให้แน่นหนา ไม่นานก็เสร็จ สังข์ถูกเลือกให้ขึ้นไปบนแท่น พร้อมกับหัวหน้าโจร

หัวหน้าโจรสลัด กระซิบบอกว่าลองยิงให้ดู สังข์จึงบรรจุกระสุนเข้าวังเพลิง ยิงออกไปหนึ่งนัด ทำเอาพวกสมุนโจร นั่งหลบกันเป็นแถว เลี่ยงปืนหายไ้ ก็กลับยืนขึ้นมาใหม่ คราวนี้สังข์ยิงแบบอัตโนมัติออกไปเป็นชุด ๑๐ นัด หัวหน้าโจรหัวเราะชอบใจ ขอลองยิงมั่ง เขายิงไปเป็นชุดราว

๕๐ นาที สังข์สังเกตดู หากปล่อยให้ยั้งเล่นกัน
เพลิน มีหวังกระสุนหมดแน่ จึงสะกิดให้หัวหน้า
โจรหยุดยั้ง หัวหน้าโจรพอใจมาก จึงสั่งให้พวก
สมุนกลับไปนอนเอาแรง และปล่อยให้สังข์กับสิน
สมุทร กลับไปที่เดิม

หัวหน้าโจรสลัด ตอบแทนพวกเด็กๆ ด้วยการ
เอาอาหารชิ้นดีหน่อยมาเลี้ยงถึงในห้อง แต่ก็ยังไม่
ไว้ใจ ที่จะปล่อยให้อยู่ข้างนอก

การเผชิญภัยหนนี้ ต่างจากทุกคราว ศัตรูก็
ไม่ได้กีดกันมิตรภาพ เพียงแต่ว่า เป็นมิตรที่สื่อสาร
ด้วยภาษาพูดไม่รู้เรื่อง คินนี่ พวกเด็กๆ กลับไป
ด้วยความเหนื่อยและอ่อนเพลีย

สังข์ สะอื้นตกใจตื่นอีกที เข้าใจว่าสว่างแล้ว
แต่เสียงเอะอะข้างบน ปลุกให้เพื่อนๆ ตื่นกันหมด
ทุกคน ไม่รู้ว่าข้างบนเกิดอะไรขึ้น สักครู่ ได้ยิน
เสียงต่อสู้กัน รู้ว่าพวกโจรมันสู้กันเอง หรือมีใคร
คนใดคนหนึ่งอาจจะปฏิวัติหัวหน้าโจรก็ได้

“พวกโจรมันสู้กันเอง เพื่ออะไรกัน?” เอื้อย
ถาม

“แย่งปืนกันมั้ง” โสณน้อย ตอบแบบเตาสุ่ม

“ไม่หรอก ถ้าแย่งปืนกัน ก็น่าจะไต่ยีนเสียงปืน
สิ” ลังซ์ คาคเตาสถานการณ์ที่อยู่ข้างบน

เสียงปืนดังขึ้นทีละนัด ราว ๒๐ นัด

“นั่นไง เสียงปืน คงมีโจรอีกพวกปฏิวัด
หัวหน้ำมันแน่เลย” สินสมุทร ตอบแบบแนใจ

ลักพักเสียงปืนก็ดังขึ้นอีก คราวนี้มันถูกยิง
ออกเป็นชุด ราว ๒ - ๓ ชุด แล้วก็เงียบหายไป
แต่เสียงต่อสู้อยังมีอยู่ มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ พวก
เด็ก ๆ สงสัยได้ไม่นาน ก็มีสมุนโจรผู้หนึ่ง ลงมา
ข้างล่าง พร้อมถุงใบใหญ่ ใช้มีดฟันกุญแจห้องซึ่ง
จนขาด แล้วโยนถุงใบใหญ่ให้พวกเด็ก ๆ พร้อมกับ
กัวกมือให้ออกไปจากห้อง

สิ่งแรกที่ต้องทำตอนนี้ คือ เปิดถุงคว่าเอา
สิ่งของของแต่ละคนออกมา พร้อมแล้ว พวกเด็ก ๆ
ก็ตามสมุนโจรคนนั้น ขึ้นไปข้างบน อะไรกันนี้! ใคร
ปฏิวัดใครกันแน่

“เรื่องนี้ ถูกโจรอีกพวกปล้น” สินสมุทร บอก
เพื่อน ๆ “ทำไงดี?”

ลังซ์ มองไปที่แท่นบัญชาการ เห็นหัวหน้าโจร
สลัด ถูกมีดเสียบที่ข้างหลัง เขาคงถูกโจรอีกพวก
ซัดมีดเข้าไฉฉณะยิงปืนใส่ศัตรู ไม่นาน ก็มีสมุนอีก

คนฝ่าคมดาบศัตรู ลากเอาตัวหัวหน้าหลบไปทาง
อื่น ในระหว่างชุดมุน ลังซ์ถือโอกาสวิ่งขึ้นไป บน
แท่นบัญชาการ เชื่อกะระสุนปืน ขณะที่เคี้ยวกับ
โสนน้อย คว่าหน้าไม้ของโจรอีกคนหนึ่ง ที่ถูกยิง
ตายแล้ว ถือไว้ในมือเตรียมระวางหลังให้ลังซ์

ลังซ์ ปล่อยกระสุนออกไปเป็นชุด นี่ถือเป็น
โอกาสดี ๒ ข้อ คือ ข้อ ๑ ฟ้าสว่างแล้วมองเห็น
ได้ชัดเจนว่า โจรพวกไหนเป็นพวกไหน ข้อ ๒ โจร
สองพวกมันแต่งตัวไม่เหมือนกัน ลังซ์จึงเลือกยิง
ได้ถูกเป้า โจรสลัดที่มาปล้นล้มตายกันเกลื่อน ที่
เหลือก็เพียงน้อยนิด ต่างพากันหนีเตลิดเอาตัว
รอดไป

หลังเสร็จศึกครั้งนี้ สร้างความพอใจให้แก่
หัวหน้าโจรสลัดเป็นอันมาก

ต่อจากนี้ ชีวิตของเด็กทั้ง ๕ คน และกลาดิ
อิก ๒ คน ถูกเปลี่ยนสถานะจากเชลย เป็นสหาย
รักสหายโปรดของหัวหน้าโจรสลัด ไปตามความ
คาดหมาย ที่หลับที่นอน อาหารการกิน ก็สะดวก
ทุกอย่าง แม้จะพูดกันไม่รู้เรื่อง แต่ภาษาใบ้และ
การเดาใจ ก็ไม่เป็นอุปสรรคแต่อย่างใด

ใกล้ค่ำของคืนวันหนึ่ง ขณะที่เด็กทั้ง ๕ คน
นั่งจับเข่ากัน มองทะเลที่เว้งว่างไร้แผ่นดิน
หัวหน้าโจรสลัด เดินมาทักทาย และถามว่าพวก
เด็กต้องการอะไร เขาจะจัดหาให้ ลังซ์เป็นตัวแทน
สื่อสารแทนเพื่อนๆ ว่า เขาต้องการตามหาพ่อกับ
แม่ ที่พลัดหลงทะเลมา แล้วจะให้เขาทำอย่างไร
ลังซ์บอกว่าอยากขึ้นบก

หัวหน้าโจร มองหน้าเด็กๆ แล้วพยักหน้า

“เขาตกลง จะพาเราไปขึ้นฝั่ง บน
แผ่นดินใหญ่” ลังซ์ บอกเพื่อนๆ เด็กๆ ยิ้มออกมา
ได้ และกล่าวขอบคุณหัวหน้าโจร ดูเหมือนว่า
หัวหน้าโจรจะเข้าใจพวกเด็กๆ เขายิ้มและเดินจาก
ไป

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๓๒ ผีเสื้อสมุทร และ หมึกยักษ์
กลับไปเที่ยวเว็บชุมชน คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>